

Aspecte ale comunicării culturale în triburile din Insulele Andaman și Nicobar (India) II

Title: Aspects of cultural communication in the tribes from Andaman and Nicobar Islands (India)

Abstract: The broach of Anthropological thesis, named *Aspects of cultural communication in the tribes from Andaman and Nicobar Islands (India)*, contains science informations and reveals the agony of the six lonely tribes: Jarawa, Santineles, Onge, Great Andamanese, Nicobares and Shompens. The tribal area is declared *natural reservation*. Any contact with the tribal people, excepting with the border police, is prohibited. To take photographs with the aborigines is not allowed. The Anthropologic, Geographic, Religious, Ethnologic as the classification of relational inter-tribal and intra-tribal system is the fruit of informative resources' research from expert literature from the Library of the Anthropologic Museum of Andaman, of my three personal visits in Port Blair, the capital of The Island and from the interviews of some informed people. The discussions had demonstrated to be very sensitive. For the local people even the pronunciation of „jarawa” word was whispered, in the secret. The tribes from Andaman and Nicobar Islands remains the subject that stir my curiosity and my knowing concern, but a challenge also, a duty of a journalist to discover and reveal the truth. The need to give them the right to compassion, information, access to civilization, to justice and truth is important and urgent. The continuation of high education in Anthropology as looking deep into the subject also, I think will bring into the light the Truth about and for them.

Keywords: cultural communication, anthropology of communication, tribal people, wild men, animism, gods, spirits

7. Contact și elemente de comunicare

Cu cât omul este la un grad inferior de știință, educație, civilizație, cu atât modul de comunicare este mai eșuant și irealizabil. Modalitatea noastră de exprimare este influențată de diferiți factori: de la cultură la religie, de la context la abilitățile personale de exprimare fizică, psihică, emoțională. Oare în cazul triburilor din Andaman și Nicobar elementele de comunicare sunt definite și inferioare celor civilizați sau putem spune că este vorba doar de instrumentele comunicării disponibile care influențează exprimarea omului? Limbajul verbal și nonverbal, adaptate mai mult sau mai puțin mediului, raportează omul (aborigenul în cazul nostru) la el însuși și la alții într-o formă anume, diferită față de omul civilizat. Iată câteva elemente de comunicare exprimate în termeni mai puțin cunoscuți și acceptați de omul civilizat din secolul al XXI-lea:

7.1. *Îmbrăcămintea și podoabele vestimentare.* Veșmintele constituie un element de protecție față de exterior și un mod de exprimare a sinelui. În general, podoabele, hainele și accesoriiile vestimentare comunică apartenența persoanei la un gen biologic (bărbat sau femeie), la o clasă de vârstă anume, (persoana fiind tânără, matură sau bătrână), la o categorie socio-economică, dar și la o profesie sau alta.

Nu la fel se poate spune despre îmbrăcămintea și podoabele folosite de triburi. Principala necesitate a utilizării accesoriiilor este împodobirea, o cultură care se exprimă pe sine. Din cauza temperaturii favorabile, cuprinsă între 28°C și 38°C, protecția corpului uman de frig sau de căldură nu prea își are relevanța.

De rușine sau de o etică a decenței vestimentare încă nu îmi dau seama dacă se poate vorbi. *Jarawa*, sunt „îmbrăcați” în sfoară; indiferent de gen, nu-și acoperă corpul. Masculinitatea este pusă în evidență prin accesorii care să atragă privirea, nicidecum

să acopere părți ale corpului. Un element de protecție din îmbrăcămintea lor este „*kekaru*”, un fel de scut pentru mijloc, ce îi protejează în acte de atac, dar care țin loc și de anexe în care își poartă piesele de supraviețuire: cuțitul, arcul de vânătoare, pietrele ascuțite, scoicile. Culoarea roșie sau portocalie, potrivit limbajului culorii, reprezintă pasiunea, energia, voința emoțională pură, instinctul și iubirea. „... *Are caracter intens, vibrant, agresiv și de avansare, sporește tensiunea musculară și stimulează tensiunea sangvină ridicată. Asocierile sale pozitive includ iubirea, atracția sexuală, sărbătorile și norocul ...*”¹. Dar cine știe dacă și la ei aceste exprimări mai sunt valabile ? Până la verificări, mă abțin.

Acesoriile țin loc și de valori moștenite de la rude decedate sau reprezintă acte de donații sentimentale, atunci când vine vorba de simpatii, apartenențe și simboluri de protecție divină. Marii *andamanezi* au un anume costum ornamental pe care îl poartă la festivalurile de dans. Îmbrăcămintea de ocazie este confecționată din scoici. Este vorba de un fel de brâu purtat doar de bărbați, pe care sunt înșirate scoicile și care va fi încins peste mijloc. La fel, sub genunchi sunt aplicate un fel de sfori pe care atârnă scoici uscate cu rol de zăngănitore în timpul dansului. Costumul de ocazie, îmbrăcat doar la anumite ceremonii, are o semnificație mai mult religioasă. Dansul de aducere a ploii, de alungare a bolilor, de rătăcire a duhurilor, de vestire a norocului, de comunicare cu duhurile, procesiunile de închinare la strigoi aduc un strict evantai de elemente vestimentare și simbolisme, înglobând expresii diforme ale unei culturi „ghicite” mai mult de noi, „civilizații”.

Departate de a ne considera specialiști în limbajul lor vestimentar, rămânem umili, incapabili să răspundem la întrebări precum: Există rușine ? Există protecție față de sine ? Sunt elemente comunicaționale directe în îmbrăcămintea lor sau, mai bine spus, în lipsa lor de îmbrăcămintă ? Este cineva preocupat de pornografie ? Unde găsim inhibiție și indecență în îmbrăcămintă și dacă putem găsi ? Este vorba de moralitate sau de imoralitate în vestimentație ? Sau, nu tocmai ei ne pot convinge de *amoralitatea* îmbrăcămintei în sine ? Greu de dat un verdict de departe.

Despre ornamente și veșminte, C.P. Oberai scria următoarele: „*Surprinzător, cei din tribul jarawa nu folosesc și nu poartă hainele roșii care le sunt dăruite. Mai degrabă preferă să flendurească materialul în bucăți și să poarte aceste zdrențe în jurul taliei. Uneori înșiră scoici în formă de ghirlande. Băștinașii prețuiesc aceste ghirlande foarte mult și le oferă unora în dar ca semn de afecțiune*”².

Bărbaților *Jarawa*, în special, le place să se „orneze” cu diverse accesorii de culoare roșie. Trupul lor este pictat cu clei roșiatic, întins în diverse forme. Poartă articole pentru cap, gât, brațe și mijloc. Se mai împodobesc cu diverse frunze, un fel de șorturi. Pentru gât obișnuiesc să-și confecționeze un fel de zgardă din oase de pește, scoici mărunte și carapace de crustacei. Podoaba clasică a gâtului este un șirag de scoici de mare de culori diferite, înșirate pe fibre vegetale uscate și subțiri, de grosimea unei sfori pe care și-o colorează roșu sau alb. De mirare pentru noi este că atât bărbații, cât și femeile se împodobesc deopotrivă. Nu găsim o preocupare artistică numai pentru un anumit gen, ci din contră, accesorii estetice sunt elementele comune atât ale bărbaților / băieților, cât și ale „genului frumos”, dacă se mai poate spune așa. Femeile folosesc mai mult cleiul de culoare albă. Cu o geometrie simetrică

¹ Dabner, David, *Design Grafic*, Enciclopedia Rao, București, 2005, p. 35.

² Oberai, C. P., *Eco-Tourism Paradise - A&N Island*, B. R. Publication, New Delhi, 2000, p. 169.

de design corporal, femeile au o preocupare ritualică specială pentru bărbații lor, la ceremonia de căsătorie. Mireasa pictează mirele cu clei alb-roșiatic pe tot corpul. Dragostea, afecțiunea, simpatia și, până la urmă, apartenența la bărbatul ales este dovedită în cantitatea, calitatea și unicitatea designului de pe corp. Pe cap, pot avea mănunchiuri de liane înguste, împletite sau nu, atârând pe spate. Nu este deloc greu să înțelegem că singura lor resursă textilă e natura în formele ei brute, primare. Frunzele, crengile, scoicile, oasele de pește, cochiliile, cojile de copac, mușchii și lianele, iarba uscată și cojile de nucă de cocos sunt elementele de design, de îmbrăcăminte și de protecție.

Luarea mesei este aproape un ritual: „În trecut nu se acorda timp pentru masă. Nicobarezii nu mâncau înainte de a merge la locul de muncă. Masa era luată de către toți în casa comună de gătit sau în bucătărie, seara. Uneori, ei iau masa în aer liber, pe un pat de mărime mică, construit sub casă”³.

7.2. *Proxemica*. Spațierea locuințelor și repartizarea persoanelor cu anumite funcții și roluri de grup delimitează spațiul atât din punct de vedere fizic, cât și psihic. Felul în care sunt repartizate persoanele în grup dă stabilitate acestuia și permite atingerea unor obiective anume. La nivelul grupului de circa șaptezeci de persoane, în cazul *shompenilor*, fiecare individ suportă constrângeri de repartitie. Șeful tribului este cel care deține spațiul cel mai mare, detaliu acceptat la toate nivelele structurale ale grupului.

Cultura organizațională a grupului impune restricții în anumite perioade ale vieții, cum ar fi: perioada prenatală, adolescența, prima perioadă menstruală și căsătoria. „În cazul fecioarei, imediat după primul semn al menstruației este separată de restul grupului. La sfârșitul primei perioade a menstruației, ea trebuie să se purifice în secret, făcând baie în mare. Ritualul va presupune și primirea unui nou nume. Va fi pictată cu clei alb pe tot corpul și i se va oferi o mâncare specială din carne, ca onoare. De asemenea, băieții au anumite restricții de la mâncare până la primele semne ale maturității. Și feciorii vor fi purificați în apa mării și pictați pe tot corpul, cu clei alb. După ritualul de purificare, acesta va avea dezlegare la anumite feluri de mâncare și după dansul tradițional de grup vor cânta toată noaptea în ceremonii speciale”⁴.

Anumite categorii de vârstă, cum ar fi, de exemplu, adolescenții, au restricții în ceea ce privește participarea la ceremoniile adulților. Masa este servită separând bărbații de femei și copiii de adulți.

Ritualurile religioase unesc toate categoriile de grup, acestea fiind ocazii de interacțiune directă între membrii grupului, fără restricții. Structural, subgrupele devin egale sau diferențiate, cu respect reciproc față de fiecare individ în parte.

Dansurile sunt expresii ale bucuriei, ale sărbătorii și, mai ales, sunt parte din închinarea propriu-zisă la duhuri: „Andamanezii cred în animism, în prezența diavolului, a spiritului lemnului, a apei, a bolii și a strămoșilor. Puluga, antropomorful zeu, este subiectul credinței puternice, și nu ritualul sau ceremonia este deconța zeității. Bucuria dansului exprimă temperamentul oamenilor înzestrați a fi viguroși, cu un tonus de viață accentuat. Dansul comunității este o treabă cât se poate de serioasă. Femeile nu participă fizic în dans, dar bat din palme și, ocazional, cântă. Performează în curiozitate

³ Austice, Justice, *The Nicobarse*, Seagull Books, Calcutta, 1990, p. 18.

⁴ Swapan Kumar Biswas, *The Great Andamanese and The Onges*, Abhijeet Publications, Delhi, 2008, p. 134.

și monotonie. Tribul practică dansul în fiecare seară, în timpul cinei”⁵.

„Intimitatea” este un cuvânt cu un sens sacru, nu prea există spații personale și nu este un loc doar „al meu”. Indienii în general nu au spații personale. Aproape orice intimitate se poate perinda și sub ochii altora. O gândire primitivă de grup își pune amprenta și pe vederea asupra spațiilor, a proprietății private. Legea „*totul este al tuturor*” sau „*eu suntem noi*” e aplicată fără ca cineva să obiecteze.

7.3. *Relații intertribale și intratribale.* Cultura mixtă a triburilor păstrează o identitate anume a lor. Pe de o parte, triburile sunt ținute departe de civilizație, în rezervații, în grija guvernului, pentru ca nimeni să nu perturbe existența acestora. Pe de altă parte, interacțiunea cu celelalte triburi este liberă atâta vreme cât ei, cei din triburi, sunt interesați de nou, de altceva și, mai ales, de „altcineva”, element „străin” lor. Fiecare trib are caracterul propriu în ceea ce privește cultura și civilizația. „*Bula culturală*” este influențată atât de cei din afară, cât și de cei din trib. Dezinteresul față de nou e un instrument de apărare proprie la apelul noului de a da buzna fără ca acesta să poată fi gestionat și asimilat corespunzător. Unde mai punem că elementele dăunătoare sunt mai ușor asimilate de trib decât cele folositoare. Se constată prezența unui comportament împrumutat de la cei civilizați și anume, fumatul, mestecatul de pan și consumul de băuturi alcoolice, ceea ce la ei în trib nu exista.

Puține cazuri de oameni civilizați proveniți din jungla tribală putem găsi. Cazul lui En-mai este unic: „*Este un profesor fericit. El s-a căsătorit cu o bengali. Vorbesc hindi, dar nu au rezerve față de o posibilă pierdere a identității lor culturale. Acesta este într-adevăr unic în insule*”⁶. O altă situație îl implică pe „*tânărul Mumtaz, un programator asistent la Aer Port Blair. El vorbește hindi, nu știe cărei religii aparține ... Nu are de gând să se căsătorească cu o hindusă. Singura șansă este să părăsească acele insule*”⁷.

„*Unii asistenți sociali sunt profund implicați în procesul nobil de a aduce triburile la centrele de civilizație. Unii au venit cu scopul de a dezvolta ideea de implicare, de a scrie cărți pentru ei, într-un stil simplu și inteligibil. Ei încearcă să înțeleagă original dialectul Onge*”⁸. Cât succes și cât sprijin este din partea autorităților pentru civilizarea lor nu se pot măsura. Teoretic, unii promovează contactul cu aceștia, dar practic triburile rămân izolate de secole.

7.4. *Relația cu natura.* Mâncarea tribului este procurată în exclusivitate direct din natură. Vânători și pescari „de profesie”, reprezentanții tribului supraviețuiesc cu resursele primare disponibile. *Jarawa* locuiesc în pădure, lor le plac fructele, tuberculii și rădăcinile sălbatice, vânează mistreți, șopârle și păsări. Culesul și vânatul suplimentează pescuitul din apele oceanului. Un produs foarte căutat și folosit în special de către reprezentanții *jarawa* este mierea sălbatică. Bărbații se urcă în copacii scorburoși care ascund faguri sălbatici, se cocoată desculți și aproape dezbrăcați așa cum sunt de fapt, introduc mâna în scorbura cu albine și iau mierea pe care o colectează în vase confecționate din lemn. „*Toată familia se adună la miere ca la o mare sărbătoare. Produsul este apucat direct cu mâna, mierea prelingându-se până pe coate în jos ... Peștele este mâncat crud, adică fără a fi prăjit sau fiert*”⁹. Tot în sezonul

⁵ Chib, S.S., *Andaman, Nicobar and Lakshadweep*, E.S.S Publications, New Delhi, 1985, p. 48.

⁶ Chaudhry, S., *Andaman and Nicobar Islands*, Gov. of India, 1988, New Delhi, p. 18.

⁷ *Ibidem*, p. 18.

⁸ Oberai, C. P., *op.cit.*, p. 176.

⁹ Video CD, *English Andaman Islands*, 2006.

cald, atunci când se colectează mierea, *jarawa* prind șopârle pe care le prăjesc și le mănâncă necondimentate. Nu folosesc sare, zahăr, uleiuri. Un fruct foarte folosit în alimentație este *jack*-ul. Tuberculi numiți *amina* sunt foarte hrănitori și se consumă fierți. De asemenea, pentru ei, moluștele sunt comestibile, iar crabii și homarul reprezintă specialități. Mistrețul este considerat aducător de noroc, vânatul acestuia este sărbătorit cu mare fast, iar ceremonia se încheie cu prăjirea mistrețului întreg și consumat cald de către vânători și rudele apropiate acestora. Marii *andamanezi* și *nicobarezii* îmblânzesc animale sălbatice, apoi le cresc. Vacile sunt ținute doar pentru lapte, fiind animale protejate. Carnea lor nu este consumată, vaca murind de bătrânețe sau boli. Carnea de porc constituie alimentul favorit al *andamanezilor*. Ei cresc porci pentru carne, dar și pentru jocuri sportive sau distracții faimoase la care participă inclusiv porcii și de la care nu lipsește berea din orez. „*Ca și nicobarezii, marii andamanezi și ongii cred în proverbul: mănâncă, bea și fii fericit ! Prin natură, ei dețin ideea salvării*”¹⁰.

Natura nu este doar resursa existenței lor, ci și locuința propriu-zisă. Casele, un fel de colibe înșirate, de regulă, de-a lungul unei ape curgătoare, sunt acoperite cu frunze și căptușite cu iarbă uscată, crengi mărunte, liane și alte plante. Se percepe o simbioză perfectă între oameni și natura care-i înconjoară. Până și cele nevăzute, cum ar fi: spiritele strămoșilor, duhurile bălților, strigoii nopții și alte fantome se odihnesc în pace atâta vreme cât oamenii din triburi au bunăvoința să-i îmblânzească, să-i hrănească uneori, să li se închine. Grija de a nu deranja spiritele naturii ține de fiecare tribal. Menirea principală a fiecărui tribal este să supraviețuiască în armonie cu natura, cu celelalte triburi și cu spiritele. Natura este „mama” lor.

7.5. *Protecție*. Protecție sau interese meschine ? Este întrebarea pe care o întâlnesc de aproape trei ani și încă nu știu să răspund fără a avea convingerea că pot greși. Atâta vreme cât accesul direct la ei, în rezervație, nu le este permis străinilor, cum aș putea ghici răspunsul ?

În 2006, când *Tsunami* a inundat *Insulele Andamaneze*¹¹, accesul la triburi a fost forțat. Atunci, *unii localnici și unele excepții*¹² cum ar fi *George Weber* din rândul celor străini, pasionați de triburi, au ajuns la ei.

Guvernul îi ține izolați. În anul 2006, am fost la Poliția Tribală din Port Blair să cer permisiunea de a vedea triburile. „Este imposibil”, spunea Rev. K. Ghosha, inspectorul general al poliției.

Antropologul Rev. Anstice Justine, de la *Antropological Survey of India* îmi spunea, în timpul unei întâlniri la biroul lui, că „*Nu se poate merge la triburi. Nimeni nu are permisiunea să comunice cu ei. Într-un singur caz e posibil să ajungeți la ei: crezând în reîncarnare și într-o viață posterioară, o să puteți, probabil, să aveți acces direct la ei*”. M-am întrebat de ce nu mi-ar fi dat o altă idee mai rezonabilă. De exemplu, să mă reîncarnez într-un reprezentant al tribului. La ce m-aș mai complica să aștept permisiunea altora, dacă tot se poate ajunge prin reîncarnare unde-ți dorești ?! E mai scurt drumul așa, nu ?

Un reprezentant al guvernului indian afirma că „*Noi îi vom asigura să aibă hrană, vom crea securitate pentru mediul în care se găsesc și vom continua să îi încurajăm să*

¹⁰ Swapan Kumar Biswas, *op. cit.*, p. 119.

¹¹ Video CD, *Mud Volcano, Barren Island&Tsunami Effects*, 2008.

¹² <http://www.andaman.org/BOOK/chapter1/text1.htm#jarawa>, 5 noiembrie 2008.

trăiască modul lor de viață tradițional. Nu se pune problema să îi expunem niciunei culturi sau credințe externe”¹³. Dar bine, asta înseamnă ca ei să fie ținuti ca animalele în grădina zoologică. Vin turiștii, trec prin zonă sub escorta poliției, dacă se nimerește să vezi vreun *jarawa* este „norocul” tău, dacă nu, e totuna ! Dar cu ei ce se poate face ? Neoficial, sunt unii pescari care se rătăcesc pe teritoriul lor. Contactul cu tribul este riscant din două puncte de vedere: în primul rând, tribalii sunt periculoși, iar în al doilea rând, guvernul pedepsește cu închisoarea tentativele de interacțiune directă cu aceștia.

„O călătorie să vezi *jarawa* este ca pâinea-caldă”¹⁴ sună reclama turistică din *The Andaman Express*, ziarul local. Prin slogan se dorește atragerea turiștilor, dar și să se pună „gaz pe foc”.

7.5.a. *Infrastructura*. Transportul spre Insule este facilitat pe două căi: pe apă și aerian. Legătura între insule se asigură în exclusivitate pe apă. Sunt încă 119 insule nelocuite. Triburile comunică între ele într-un regim special. *Nicobarezii* sunt cei mai evoluți în ceea ce privește mijloacele de transport și telecomunicația. *Onge, jarawa, shompenii* și *santinels* trăiesc, practic, separați de restul triburilor. Drumurile publice au fost construite de către guvern cu scopul de a transporta materialele: lemnul, cocosul, rășina, mierea de albine, peștele și alte produse ale oceanului.

Curentul electric este disponibil pe insulele locuite de indieni veniți de pe subcontinent. Doar tribalii din Nicobar au acces la electricitate. Un singur centru wireless a fost deschis în Andaman „pentru urgențe și rapide comunicații între coloniști și oficialități”¹⁵, iar acesta este controlat de departamentul de poliție Nicobarez.

Corporația economică aborigenă este numită *Societatea Cooperativă multifuncțională*. Toți adulții și toți copiii aborigeni au un statut egal și sunt membri activi în această societate. Instituția controlează atât vânzările de produse forestiere, cât și orice acțiune individuală a triburilor, practic încorsetându-i în sistem și exploatându-i fără rezerve.

7.5.b. *Contact și Conflict*. Colaborarea cu triburile rămâne o problemă cu rădăcini în vremea colonizării acestora. Mulți dintre aborigeni au fost uciși odată cu pătrunderea britanicilor în Andaman, iar *Jarawa* nu uită acest lucru. Și totuși, se spune că „ei nu au o memorie care să înmagazineze evenimente mai mult de trei zile”¹⁶.

Limba a rămas aproape la fel. Cu toate influențele culturale, *jarawa* își păstrează elementele primitive ale limbii, unele ciudate chiar. Ei nu au un sistem de numerotare ca al altor triburi civilizate din subcontinent, ci unul comic de simplu: „Limbajul nu posedă un sistem de numerotare. Cele două cuvinte pentru a număra sunt: unu și mai mult de unu”¹⁷. Se pare că, de când au fost descoperiți, pe la sfârșitul secolului al XVIII-lea, tribul *jarawa* își păstrează aproape intactă cultura, limba, chiar și zona de așezare geografică. Ferocitatea și incapacitatea de a negocia civilizația îi determină pe aceștia să rămână izolați. Singurul drum accesibil în aria de rezervație va

¹³<http://stiricrestine.ro/2009/04/30/triburile-salbatice-din-andaman-si-nicobar-marian-si-luiza-india/#comment-1075>, 18 mai 2009.

¹⁴ *The Andaman Express*, Port Blair, vol. 24, RNI – 36774/84, 5 noiembrie 2008.

¹⁵ Swapan Kumar Biswas, *op. cit.*, p. 80.

¹⁶<http://209.85.129.132/search?q=cache:Pe8RBR2Z0aUJ:www.hindustantimes.com/news/specials/andaman/health.html+how+count+the+time+jarawa+people&cd=4&hl=ro&ct=clnk&gl=r> o, 1 aprilie 2009.

¹⁷ http://www.indianetzone.com/30/tribes_andaman_nicobar_islands.htm, 1 aprilie 2009.

fi închis din anul 2010. Construcția noului drum care să ocolească aria lor deja a început. În anul 1946, pe când se construia drumul care traversează astăzi zona lor, *jarawa* au ucis un număr de aproximativ douăzeci indieni. Și astăzi sunt cunoscute cazuri în care pescarii sunt atacați de către bărbații *jarawa*. Între anii '80 și '90, poliția locală a înregistrat 189 de acte de violență împotriva poliției, a indienilor din departamentul forestier sau a șoferilor care traversează rezervația.

Din august 1998, *jarawa* s-au dovedit a fi mai prietenoși. La un moment dat, un băiat¹⁸ și-a rupt piciorul și a fost tratat în spital. Odată întors la ai lui, le-a povestit despre prietenia cu indienii, fapt considerat, de-a dreptul, o bombă relațională.

Bolile la care sunt expuși odată cu civilizația fac victime, dar cred că și lipsa de igienă și a vaccinurilor contribuie la această problemă. Lupta pentru supraviețuire nu cred că este plăcută și de dorit pentru ei, așa că așteptăm o soluție sau, cine știe, poate chiar noi le suntem parte din drumul Salvării !

8. Călătorie în Andaman și Nicobar – fragmente de jurnal

În cele ce urmează, sunt articolele și interviul publicate în perioada celor trei călătorii în Insulele Andaman.

8.1. *Zi istorică: 11. 04. 2008.* Dumnezeu chiar este înaintea mea. „*Jarawa este un trib de origine africană așezat în coasta de vest a Insulelor Andaman și Nicobar, în zona de acces interzisă de guvern, în aria izolată de civilizație, într-o comunitate estimată la un număr de 200 - 350 reprezentanți. Au limbă proprie, cultură proprie. Sunt animiști. Monogami. Trăiesc din cules, pescuit și vânat. Sunt „sălbatici”, am spune noi.*

În octombrie 2005 am avut șansa de a-i întâlni pentru prima dată. Acum, sunt a doua oară în Insule, doar pentru doisprezece zile cu scopul de a-mi continua misiunea. Iată câteva însemnări din jurnal, concluzionate într-o parafrazăre: dacă Dumnezeu este și pentru ei, cine va fi împotriva lor ?

După o noapte de somn mai mult în zbucium și vise cu același înțeles, mi-am început ziua matinal. Era ora patru și nu mai puteam dormi. Ce-i drept, mă culcasem devreme, abandonându-mă în pat să-mi uit ispitele neputințelor care mă invadau prin toate celulele. Mă întrebam, sfredelându-mă, mereu, cu aceeași întrebare: m-a trimis Dumnezeu undeva unde El nu a mers înaintea mea, să-mi pregătească locul, oamenii, timpul ? Așteptasem mai mult de un an și jumătate viza. Contactasem oamenii pe care-i lăsasem data trecută cu speranța întoarcerii mele. Locul ... Locul este interzis, încă, și mă cutremuram. Știam încă de acasă că nu am acces la trib. Mă amenințaseră cei de la ambasadă că „dacă mai îndrăznesc să calc în zona interzisă, în veci nu mai primesc viză”. Îmi asumasem riscul. Am plecat. Am ajuns. Iată-mă unde este imposibil, dar mai departe, pe unde ? Cum ? Cu cine ? Mă afundam în gânduri negre: dacă nu reușesc, dacă e în zadar, dacă trebuia să mai fac ceva, dacă ... ? Așa am adormit, trezindu-mă repetat din visele care-mi continuau zbaterele cu o altă intensitate. [...] Pastorul mă aștepta în fața hotelului. Mă sunase să-mi spună că vine, știam cu o zi înainte că urma să ne întâlnim. Mi se pare prea grijuliu. Mi-a trimis om să mă aștepte la aeroport (el era plecat la inaugurarea unei biserici în nord), m-a apelat să întrebe dacă totul e în ordine, mi-a căutat camera unde „să fiu în siguranță”, m-a sunat dimineață că nu primise răspunsul meu ... ! Nu-s obișnuită cu asemenea favoruri, mi se par suspecte. Nici acum nu știu dacă pentru mine sau pentru el e atât de precaut, exagerat de atent.

¹⁸ <http://www.andaman.org/BOOK/chapter1/text1.htm#jarawa>, 19 mai 2009.

- Ne oprim să vizităm o familie înainte să mergem acasă. Soția mea te așteaptă, știe că venim la masa de prânz.

[...] Ușa e deschisă. O perdea atârna fâlfâind deasupra pragului. Un bărbat doarme în șezut, dezbrăcat până la jumătate. Cicatricea întinsă de la gât până la umărul drept e proaspăt închisă. Se trezește când păstorul îi atinge mâna dreaptă ce atârna spânzurată peste perne. E ca moartă, abandonată de trup, de nestăpânit. Mai târziu, observ pacientul cum își mută o mână cu cealaltă mână de ici-colo, încordându-și degetele neascultătoare. Este omul care ne însoțise în urmă cu doi ani, la vehicolul care traversase cu noi de două ori zona interzisă. Atunci era vesel, avea glume șugubețe, interminabile. Soția lui pregătise o mâncare delicioasă din carne de căprioară, cinstind venirea unui alb în casa lor. Îmi amintesc perfect gustul. Acum bătbatul e trist, neputincios. A mâncat împreună cu noi, cu mâna stângă de data asta, ducând-o de la gură în farfurie și înapoi fără chef, fără politețe, fără viață. Ne-am rugat împreună. Am făcut o fotografie cu fiica și soția lui și am plecat cu o invitație nouă pentru o altă ocazie de a lua masa cu ei, oricând doresc. Șoferul ne aștepta deja de-o jumătate de oră. [...] O văzusem în poză. Nimic deosebit, doar că zâmbeste detașat, des, iar când râde i se zguduie tot corpul. Data trecută nu ne-am întâlnit față în față. Îi trimisesem un cadou pe care, acum, îl vântură ca un copil înaintea mea, amintindu-mi de darul infim, uitat deja. E bucuroasă, deține o bucurie care radiază. Povestește orice, adresându-mi-se repetat, cu "sister", privit ca un cuvânt magic. E asistentă medicală. Zâmbesc de două ori deja când aflu, iar când îmi povestește despre oamenii dintribul "jarawa" mă cuprinde amețala.

- Îi aduce poliția. Vin dezbrăcați. Noi le dăm haine de noapte femeilor, iar bărbaților, tricouri și pantaloni scurți.

- Ce primesc de mâncare ?

- Banane, cocos, pește fiert fără sare, miere sălbatică, scoici, biscuiți ... Sunt foarte murdari. Au un miros Uh ! O văd cum strămbă din nas, încrețindu-și nările până aproape de ochi.

- Vin și copii ?

- Da, vin cu mamele lor când sunt bolnave și alăptează. Le place să bea lapte de mamă până când sunt mari.

- Vin și cupluri ?

- Uneori. Au o singură soție, un singur soț. Nu sunt cazuri de divorț sau înșelare a partenerului.

- Știi ceva din limba lor ?

- Nu. Nu ni se dă voie să vorbim cu ei. Poliția e cu noi tot timpul. Le facem tratamentul, le dăm de mâncare, dar nu avem voie să comunicăm cu ei. Suntem tot timpul cu poliția de față, ne supraveghează mereu.

- Ascultă, „wami” înseamnă „soră” în limba lor, în jarawa.

- Wami ? Wami !

[...] Mi-am întins mâna peste teancul de cărți așezate la întâmplare în „bibliotecă”.

- Mai sus. Mai sus.. Acolo. Da, ia-le.

Era ceva ca trei sfori împletite din lână de culoare roșie și portocalie. Originalele sunt făcute din liane subțiri-subțiri, unse cu clei roșu. Trei sfori de diferite mărimi. Una închisă în cerc, e pentru cap. E roșie. Celelalte două sunt portocalii. Cu ele își „acoperă” coapsele și brațele. Atâta tot ! Atât înseamnă îmbrăcămintea cea de fiecare noapte și zi,

indiferent că este vorba de bărbat, femeie sau copil. În funcție de sezon, se mai ung cu un fel de mâl galben-roșiatic și se mai decorează cu scoici, oase de pește, iar curajoșii își fac creștături în piele, pentru frumusețe. Le-am strâns în mână. Toate trei nu ajung să-mi umple palma mâinii drepte.

- Să le pui la loc sigur. Nimeni nu are voie să le vadă. Să le ascunzi cu grijă !

Le-am strâns, așezându-le fără să le încurc, apoi le-am îndesat în buzunarul rucsacului meu. Mai târziu, după ce le „îmbrăcasem” pe rând, când pe cap, când pe brațe, mi le-am mutat în buzunarul pantalonului, să-mi fie mai aproape. Erau prea mici pentru mărimea mea. Poate erau „hainele” unui copil, cine știe ! De azi, „garderoba” mea are o haină în plus: trei sfuri colorate.

[...]- Până aici, vin neori. Fiul nostru și-a făcut un prieten dintre ei. Sonu îl cheamă. Câteodată îl aud cum îl strigă pe Levi. Vine și-i cere bomboane sau biscuiți.

[...] Exact lângă clădirea casei pastorului este spitalul în care intrasem data trecută, ca prin miracol, să-i pot vedea. Aici lucrează Estera, soția pastorului, ca asistent medical. Are acces la ei să-i trateze. Este singurul spital unde sunt aduși reprezentanți „jarawa” pentru tratament. Sunt păziți de poliție, asistați cu multă grijă. Sunt convinsă că este Harul Tatălui ca ea, Estera, să aibă privilegiul să-i vadă, să-i atingă, să-i observe, să le dea medicamentele necesare, să le zâmbească darnic. Ea, pastorul și Levi s-au mutat aici special pentru „jarawa”. În urmă cu un an și jumătate au venit din nord să lucreze în acest spital, pentru a intra în contact cu ei. Cum a reușit asta dacă nu ar fi fost o ușa deschisă miraculos ? Pe aici a trecut Cineva să pregătească drumul ?! E zi istorică, una pregătită de El, special pentru mine. Mă voi putea îndoi ? Atunci, dacă El a trecut înainte, pe-aici, CRED că tot pe-aici e și drumul meu”¹⁹ !

8.2. „Astfel să puneți Numele Meu peste ei ... !”²⁰. Mult ? Puțin ? E tot ceea ce am reușit să fac pentru ei, deocamdată. Douăsprezece zile, atât, doar atât mi s-a permis să rămân pe Insule, fără drept de acces în zona tribală. Venisem pentru ei, pentru cei din trib, special pentru „jarawa”. Mă rugasem și-mi făcusem planurile de interacțiune cu ei. Dar nu doar așteptarea prelungită a vizei, ci și restricțiile de acces mă limitau. Poliția guvernează teritoriile zonei sensibile. Iată câteva din legile afișate la graniță:

- viteză maximă; 40 km/oră. (în fiecare autovehicul urcă un polițist înarmat care traversează împreună cu șoferul și pasagerii zona respectivă);

- fotografiatul sau înregistrarea video interzisă;

- deplasarea se face numai în convoi;

- nu interacționați cu jarawa;

- nu dați nimic de mâncare sau îmbrăcăminte celor din trib; etc.

Îmi cumpărasem bilet pentru a călători dincolo de trib, într-un oraș turistic. Primisem loc la geam, chiar în spatele șoferului, dar și lângă polițist. La urcarea lui ne „măsuram” reciproc, discret. Polițistul se întreba, probabil, ce caut pe-aici. Eram singurul străin din autobuz, femeie neînsoțită. Pașaportul și permisiunea de acces în Insule îmi fuseseră verificate, în grabă, la barieră. Șoferul m-a trimis aproape în fugă cu însoțitorul lui, pentru ca poliția să-mi verifice actele la postul de control. Eram ultimii din convoi și imediat se ridică bariera pentru plecare. Am pornit. Urmau mai bine de două ore de traversare a zonei cu pricina. Era a treia oară când intrasem pe teritoriul lor. Venisem sa mă rog aici, la ei „acasă”, să-i văd. Data trecută, reușisem

¹⁹ Lidia Muraru, *Info Blitz*, mai 2008.

²⁰ *Numeri* 6:27.

chiar să arunc un pachet cu biscuiți unui copil *jarawa* cu ochi de cerșetor. Privirea lui m-a urmărit multă vreme, îi văd și acum fața pictată cu clei galben-roșiatic, părul negru cărlionțat, lipit de cap aproape, trupul firav, cuprins de o sfoară roșie peste mijloc, tălpile desculțe și ochii lui mari, mirați, urmărind pachetul în cădere. Acum luasem o nucă de cocos inscripționată cu un mesaj, legată cu o sfoară de-a lor (era din „îmbrăcăminte” *jarawa* pe care o promisem cadou ca prin minune) să le-o las, simbolic, în trecere. O fi naivitate?! Copilărie?! Zădărnicie?!

Mi-am fixat geamul întredeschis în așa fel încât să nu mai alunece din zdrcinăturile mersului și să se închidă. Mi-am proptit cotul în el, privind dincolo, jungla care se întindea din ce în ce mai hotărâtă făcând curbele unicei șosele tot mai dese. Peisajul e greu de închipuit pentru cine nu a văzut vegetație tropicală! Dar, în fine, pe cine mai interesa asta! Urmăream curbele să-i găsesc pe „ei”, nu cumva să pierd secunde în care puteam să-i zăresc din goana mașinii! Soarele se lipise de mâna uitată pe geam. Începea să mă ardă căldura lui și să-mi înroșească pielea. Cu mâna stângă în buzunarul rucsacului țineam strâns cocosul, gata oricând să-l pot scoate și să-l arunc pe geam, când polițistul m-ar fi slăbit din ochi.

Iată-i! Sunt șapte, apuc să-i număr dintr-o privire. Doi, aproape adolescenți, sau așezat pe partea dreaptă a drumului. Unul are un steag verde, smuls, probabil, de pe la mașinile în trecere, și-l flutură insistent, zâmbitor, înaintea noastră și după noi. Dintre ceilalți cinci, doar o mamă cu un copil legat într-o liană trecută peste umărul și șoldul ei am apucat să mai văd. Bebele era lipit de spatele ei gol. Arată ca-n fotografiile din cărțile de antropologie: aceeași piele neagră lipicioasă, aceeași statură medie, același corp sălbatic încordat în vene, aceeași față curioasă și cerșetoare la tot ceea ce este „altfel” și „celălalt”. Deja i-am pierdut. Curios! Pasagerii sunt indiferenți. Polițistul stă rezemat într-o mână de bara șoferului, lateral mie, și, cu mâna dreapta își strânge arma. I-a văzut? Nu știu. Nu am reușit să observ și ochii lui.

Încă o curbă, încă un grup ... Am scos pe furie nuca de cocos și i-am dat drumul, cu grijă, pe geam, pe lângă tabla autovehicolului. Bănuiam că sfoara portocaliu țipător cu care o legasem va atrage atenția la timp și unul dintre ei o va găsi. [...] Mi-am închis ochii, strângându-mi gândurile cu putere: „Tată, sunt ... ai tăi... Astfel am pus Numele Tău peste ei ...”²¹

8.3. *Interviu cu pastorul D.P. Andaman și Nicobar, India. „Om al credinței, chemat de Domnul să ducă Dragostea lui Isus și „sălbaticilor”, visând în secret la a câștiga triburi pentru Cristos, l-am întâlnit în sudul Indiei, pastor la o biserică a căror membri erau 100% femei. Ne-am descoperit o pasiune comună: tribul jarawa! Să-l cunoaștem:*

L. M. : Vă rog să vă prezentați și să ne spuneți de câți ani lucrați aici, în Insulele Andaman și Nicobar.

D. P. : Sunt D. P. De la optsprezece ani, eu și fratele meu mai mic slujim Domnului pe aceste insule. Este un privilegiu că Domnul ne-a ales pentru această măreață sarcină, chiar dacă avem parte de dureri și de persecuții. Dumnezeu este cu noi în fiecare zi și ne ajută să facem voia Lui, aducând oameni la El.

L. M. : Spuneți-ne din ce familie faceți parte și dacă ați avut pe cineva model de viață.

D. P. : M-am născut într-o familie de pentecostali. Mi-a dat Dumnezeu doi părinți

²¹ *Ibidem*, pp. 1-3.

umpluți de Duhul Sfânt și un pastor cu o ungere specială pentru slujire. El este cel care mi-a pus fundația spirituală încă din copilărie. Am crescut într-o atmosferă spirituală, cu o disciplină strictă și cu o mulțime de valori de caracter implementate în familie. De când mă știu, am văzut în pastor modelul Domnului. El obișnuia să viziteze misionarii, evangheliștii, lucrătorii spirituali; așa am fost motivat, de tânăr, să visez la ceva mare: să predic pentru mii de oameni.

L. M. : Povestiți-ne din itinerariul dumneavoastră spiritual.

D. P. : În anul 1980, Dumnezeu s-a atins de mine și m-a mântuit. În 15 ianuarie 1980, am fost botezat. Nu pot uita acea zi. Bucuria a inundat inima mea ! Atunci, Dumnezeu m-a învățat cum să mă închin Lui. În anul 1992, am primit chemarea de la Domnul pentru slujire. Pastorul bisericii m-a recunoscut ca evanghelist, adică propovăduitor al cuvântului Lui Hristos, astfel încât, din acel an sunt evanghelist recunoscut și trimis de biserică în lucrare. În timpul slujirii, Domnul mi-a dat harul să conduc mii de tineri la Hristos. Mulți fuseseră drogați, alcoolici. Unii erau oameni educați, calificați. Dumnezeu s-a atins de ei prin mine și mulți dintre aceștia au pășit în Împărăția lui Dumnezeu. Astăzi, mai mult de douăzeci și cinci slujesc pe Domnul ca pastori sau lideri spirituali, fiind o binecuvântare pentru multe mii de oameni. Eu eram lider de tineret. Domnul mi-a dat o metodă deosebită, unică, de a-i câștiga pe tineri pentru Hristos, exact de acolo de unde se aflau ei: din mahalale, centre pentru drogați sau locuri pline de întuneric. Domnul m-a încurajat să merg la ei și să fac evanghelizare personală. Mai târziu, Domnul mi-a dat o cameră de rugăciune. Aceasta nu era doar o cameră unde ne rugam, ci era „casa puterii”. Domnul a umplut acel loc cu puterea și ungerea Sa, așa că oamenii care intrau în cameră simțeau puterea lui Dumnezeu, mulți cădeau la pământ și strigau: „Am nevoie de acest Iisus !” Acestea sunt câteva experiențe pe care le-am primit de la Dumnezeu.

L. M. : Ce ați lucrat pe Insule și ce faceți acum ?

D. P. : După ce am venit pe Insule, Domnul mi-a dat slujba de a câștiga pe cei necredincioși în diverse moduri, nu după o metodă tradițională, adică nu cerându-le să repete o rugăciune de pocăință după mine, ci arătându-le că îi iubesc, că-mi pasă de ei, că sunt cu ei și că inima mea bate și pentru nevoile lor. Sunt aici, lângă ei, să-i slujesc. Sunt aici să le arat că mă preocupă ceea ce îi preocupă pe ei, astfel inimile lor se deschid. Pe această cale, le prezentăm speranța pentru viața pe care o pot avea în Hristos. Acum, sunt implicat în ridicarea de biserici. Prin harul Domnului, în curând, vom avea două biserici nou deschise. Una se află într-o zonă rurală numită I. Aceasta nu este numai un loc de închinare, ci este și un loc unde oamenii pot realiza o împreună-părtășie, e un loc unde se găsește „apă vie” și speranță pentru viitor. Pe lângă această biserică, mai avem una în zona urbană. Aceasta crește mereu. Domnul mi-a mai pus pe inimă și dorința de a atinge pe toți nativii Insulei cu Evanghelia. Recent, ne-am mutat cu familia în M. A., tocmai să putem îndeplini acest scop. Prin harul Domnului, am trimis câțiva misionari în M.A. Aceștia, împreună cu familiile lor, sunt dedicați crucii.

Obiectivele noastre se pot reduce la trei cuvinte: câștigare, trezire, restaurare. Noi vrem să câștigăm oamenii de pe Insule, dorim ca grupurile etnice să fie atinse de Evanghelia. În Insule sunt șase triburi: marii andamani, nicobarii, onghii, șompenii, jarawa și santinelii. Toate triburile, cu excepția santinelilor, sunt triburi prietenoase. Doar nicobarii sunt civilizați în procent de 80%, în rest, celelalte triburi nu-s civilizate; tribalii trăiesc în junglă complet dezbrăcați sau îmbrăcați doar pe jumătate. Cine merge la acești oameni ? Cine va arăta că-i pasă de acești oameni, dacă nu va fi cineva trimis ?

Cum vor auzi Cuvântul lui Dumnezeu și cum vor crede dacă nu vor auzi ? Și cum vor fi mântuiți, dacă nu vor crede ?

După tsunami, inimile oamenilor au fost zdrobite și ei gem, suspină după un Salvator, sunt însetați după un Mântuitor. Caută mângâiere și pace, dar până nu vin la Iisus Hristos, ei nu pot avea eliberare și pace în inimile lor.

L. M. : Cu ce organizație lucrați și ce suport aveți ?

D. P. : Eu și fratele meu lucrăm în parteneriat cu organizația I.M.A. Această federație are sute de misionari. Suntem membri din 1986. Ei sunt ca niște părinți pentru noi; ne îndrumă, ne educă, ne încurajează. Până astăzi nu ne-au acordat nici un fel de asistență financiară, dar ne-au încurajat în multe feluri, au fost alături de noi și noi rămânem cu ei. Ni s-au dedicat nouă, așa că și noi ne dedicăm lor.

L. M. : Care vă sunt nevoile cele mai accentuate, referindu-vă la lucrarea spirituală în care sluiți ?

D. P. : Nevoia noastră primordială este sprijinirea financiară a misionarilor. Unii trăiesc în situații foarte dificile, au nevoie de un venit lunar, între trei mii și cinci mii de rupii (aproximativ 90 de euro sau 100 de dolari), pentru a-și plăti chiria casei, folosirea pământului, transportul și întreținerea familiei. De asemenea, ei ar avea nevoie de mașini, pentru a călători de-a lungul Insulelor. Am mai avea nevoie de centre de comunicare, în diferite zone ale Insulelor, să putem comunica sarcinile, așteptările, activitățile de zi cu zi ale misionarilor, astfel încât să deținem o rețea. Ne mai dorim centre de consiliere, pentru că oamenii care se întorc la Domnul au nevoie de multă consiliere spirituală, au o mulțime de probleme, precum cele familiale. Cei care se droghează au nevoie de centre de reabilitare. În acest caz, ne-ar trebui un centru de consiliere în care să poată fi consiliați: tineri, soți, soții, familii, cei respinși de societate, văduve, fete tinere. Toți aceștia au nevoie de consiliere spirituală, de multă rugăciune și sprijin emoțional. [...] Pe lângă aceste nevoi, avem o viziune specială, numită „evangelizarea fiecărui locuitor al Insulelor” și o altă viziune, „evangelizarea fiecărui sat din Insule”. Ce-a de a doua se referă la construirea de biserici model, mici. În Insule sunt mai mult de 447 sate care au nevoie de o mărturie vie. Noi plănuim să deschidem în fiecare sat câte o biserică, așa că avem nevoie de lucrători. Ca să trimitem lucrători, ne trebuie un centru de pregătire, unde muncitorii să fie pregătiți înainte de a merge pe câmpul de misiune. Scopul nostru cel mai mare este să ridicăm lideri dintre nativi, pregătiți să lucreze intercultural.

L. M. : Povestiți-ne despre triburi și modul în care Dumnezeu face pași către aceste triburi.

D. P. : Lucrarea printre triburi este unul dintre scopurile noastre. Pentru cei din triburi noi folosim termenul de „prieten”. Avem șase prieteni între ei. Unii sunt civilizați parțial, alții total, iar cei mai mulți urmează să fie civilizați. Un trib, santinel, este foarte ostil, nici chiar armata nu intră pe teritoriul lor. Tot acolo, locuiește și tribul jarawa. Recent, aceștia din urmă au devenit mai prietenoși. În fiecare an, tribalii obișnuiesc să ucidă oamenii „intruși”. Cel puțin zece oameni sunt uciși anual, dar acum, după multă rugăciune și mijlocire a slujitorilor lui Dumnezeu, Domnul ne-a închis gura. Este așa de uimitor, așa de unic cum Dumnezeu îi atinge !

Scrierile consemnează că în 1688 niște misionari au venit pe Insule, unde și-au început lucrarea. Înainte de acest an nu se găsește nici un fel de referință cu privire la vreo misiune tribală. Organizația din care făceau parte misionarii se numea „Societatea lui Iisus”. Au fost primii străini care au pătruns în Insule. Curând după aceștia,

moravienii, franciscanii și italienii au venit unii după alții să-și înceapă lucrarea aici, pe Insule. Mai mult de douăzeci și șase de misionari au murit ucși de tribalii ostili. Și-au dat viețile pentru triburi. Îmi amintesc de un eveniment: se povestea că misionarii au venit în Insule cu bărcile, să sărbătorească Crăciunul în triburi. Bărcile lor au fost incendiate și toți cei douăzeci și șase de misionari și-au pierdut viețile în Marea Bengaleză. Când mă uit în urmă, în istorie, aud ecoul misionarilor. Când privesc în spate, văd urmele pașilor lor chiar și în junglă. Le pot vedea scheletele și asta mă încurajează, îmi dă „patos” să continui această lucrare pentru Dumnezeu.

L. M. : *Ne puteți da detalii despre tribul jarawa ?*

D. P. : *Autoritățile guvernamentale ne spun că numeric, jarawa sunt foarte puțini, dar eu o spun cu certitudine că cifrele pe care ni le dau guvernării nu sunt cele reale. Sunt mult mai mulți și sunt împărțiți în trei grupuri: unul trăiește lângă T., altul lângă unica șosea a Insulei, iar al treilea în K. Mai sunt și alții, împrăștiați în J. și M., locuri în care-i putem întâlni. Toate aceste zone fac parte din rezervația tribală a pădurii din Insulele Andaman și Nicobar. Aceasta este un fel de graniță a triburilor, controlată de Guvernul Indiei. Ca misionari, suntem provocați de Domnul să-i câștigăm pe tribali pentru El. Mă rog ca Domnul să mă ajute să ajung în câteva locuri ascunse, să-i văd și să vorbesc cu ei, departe de acele granițe tribale. Pentru a putea ajunge în zona M., să-i întâlnesc pe jarawa, trebuie să merg patru ore pe jos, să străbat jungla, iar de acolo să iau o barcă, să traversez apa. Nu pot merge liber la ei, din cauza restricțiilor guvernului. Poate, noaptea voi reuși să ajung ca „pescar rătăcit”, să-i pot întâlni. Este un drum lung și dificil să câștigăm acești oameni pentru Hristos. Cu toate acestea, sunt anumite căi: să duci anumiți tineri în zona H.P., aproape de graniță, să lucreze în centre de consiliere. Prin aceste centre, se pot clădi relații cu cei din zona B.P., să putem ajunge la ei să le slujim. Împrietenindu-ne cu cei din trib, ușa ni se va deschide. Prin aceste centre oficiale, îi putem întâlni, îi putem ajuta, le putem prezenta Evanghelia, îi câștigăm pentru Hristos. Aș vrea să spun mai multe, dar am experiențe neplăcute cu cei din guvernul indian. Dacă mi se dă oportunitatea să vorbesc în afara Insulelor, în afara Indiei, voi putea să împărtășesc mult mai mult, într-un limbaj mai clar.*

L. M. : *Încă un gând, acum la final, pentru cei din România.*

D. P. : *În cei optsprezece ani de când Domnul mi-a dat harul să lucrez pe aceste Insule, El mi-a arătat zi de zi ce scop are cu noi, aici, dându-mi putere. Rugămintea mea umilă este să vă uniți inimile cu ale noastre și să fiți de partea noastră în această mare chemare de a câștiga Insulele pentru Hristos. Cred că împreună putem aduce o schimbare. Împreună putem face ca Împărăția lui Dumnezeu să crească și să se stabilească și pe Insulele Andaman și Nicobar, pentru Slava Lui”²².*

9. În loc de încheiere

Studiul de față, dincolo de informația pe care o prezintă, are o aplicație practică. A dori să te implicii într-o problemă anume, o nevoie specifică, un segment distinct, înainte de un contact direct cu problema, pentru ca să faci o diferență, presupune o cunoaștere detaliată și o gestionare a cunoștinței cu înțelepciune, cu răbdare și cu o resursă accesibilă care, de cele mai multe ori, ne depășește. Elementele culturale caracteristice triburilor ne pot da instrumentele necesare unui ”chirurg” în comunicare ca, stăpânindu-le, să știm exact unde facem incizia, ce extirpăm, ce

²² Lidia Muraru, *Info Blitz*, ProMission, Oradea, decembrie 2008.

tratament prescriem și ce comportament necesar să adoptăm, astfel încât "pacientul" să-și găsească leacul. Civilizația plătește tributul pentru cei lăsați pradă necunoștinței.

Dacă cei sătui, care dețin "pâinile lumii" nu se trezesc, nu conștientizează nevoia celor flămânzi, și aici mă refer la a flămânzi după cunoștință, după Adevăr, după libertate și dreptul de a fi auzit și luat în seamă, victimele ignoranței sunt iminente. Există trei grupuri de oameni: un grup care are acces zilnic la hrană, de trei ori pe zi, altul care "mănâncă" doar o dată pe zi și cel de-al treilea grup care nu are resurse nici pentru o masă săptămânală. Noi, cei cu "pâinile", care ne încadrăm în primul grup (scuzându-ne cu diferite argumente), ne facem vinovați de o viață banală, trăită din reflex, din "stomac" având o minte osificată de materialism și egoism cronic.

Cunoașterea triburilor, capătul infinitului de minus, s-ar putea spune, ne va echilibra direcția spre capătul plus. A privi lumea și oamenii ei, din ambele perspective: trib – om modern, vindecă mania sinelui (din societatea modernă) de boala nemulțumirii. A conștientiza responsabilitatea reciprocă între cele două margini de pământ sau a capetelor lumii, atingerea lor cu Adevărul Biblic, ar trebui să fie prioritatea numărul unu pentru orice pământean creștin.

Religia animistă (în arhaicitatea ei) exprimă omul într-o manieră distorsionată. Minciuna vehiculată în diferite forme de exprimare și limbaje cred că (de)formează hărțile cognitive, antrenând mintea omului la elemente patologice, la o regresie a intelectului. Cum am putea altfel explica mulțimea de superstiții în care cred, festivalurile închinare morților, temerile nejustificate și alte "credințe" ? Cum am înțelege de ce limba este atât de săracă într-o formă orală, doar, sau cum am explica sistemul de numerotare cu numai două elemente: unu și mai mult de unu ?! Sistemul social din care provin, regimul de comunicare cu exteriorul practic oprimat, izolarea pe dinăuntru, din partea lor, și, nu mai spun, accesul interzis, declarat oficial din partea guvernului (de a pătrunde și a interacționa cu ei), toate acestea sunt bariere fizice clare, dar și ziduri psihologice construite între noi și ei.

India este structurată într-un sistem de caste. Există patru caste principale, dintre care cea inferioară reprezintă majoritatea, cam 62% din populație. Triburile nu fac parte nici măcar din casta inferioară, fiind "de neatins", paria din paria societății ! Putem spera la o recunoaștere a umanității lor ? Sau să putem crede într-o detronare a sistemului de caste și în recunoașterea egalității indiferent de gen, de castă, de culoare, de religie, de nume, de educație, ș.a.m.d. ? Și până ca triburile să devină o "problemă" a Indiei, avem noi, am eu o parte de drum de construit spre ei ? Avem noi, "ceilalți", cum ne numesc ei, o datorie morală, biologică, emoțională sau etică față de acești "semeni ai noștri" ?

Măcar să avem *harul* să-i cunoaștem, de departe, să-i recunoaștem umani și unii să mergem să vorbim în numele lor, să le "dezlegăm" gura, piciorul, inima și mintea, ascultând de Creatorul lor și Creatorul nostru: Cuvântul – Dumnezeu ce (se) comunică făpturii !